

ΕΛΛΗΝΙΚ

ΑΔΕΛΦΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ.

ΧΩΝ

ΕΛΛΗΝΙ

ΔΩΝ

ΝΟΣΟΚΟ.

ΜΩΝ

Υ
Γ
Ε
Ι
Α
Σ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Τ
Ε
Χ
Ν
Ο
Σ

ΕΛΛΗΝΙΣ ΑΔΕΛΦΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ

(Πύργος Ἀθηνῶν (Γ Κτίριον) 11: 1α, Ἀθῆναι 610)

•
· Ἐτησία Συνδρομή Περιοδικοῦ, διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρχ. 50
» διὰ τὸ ἐξωτερικὸν \$ 3
Τιμὴ τεύχους δρχ. 10

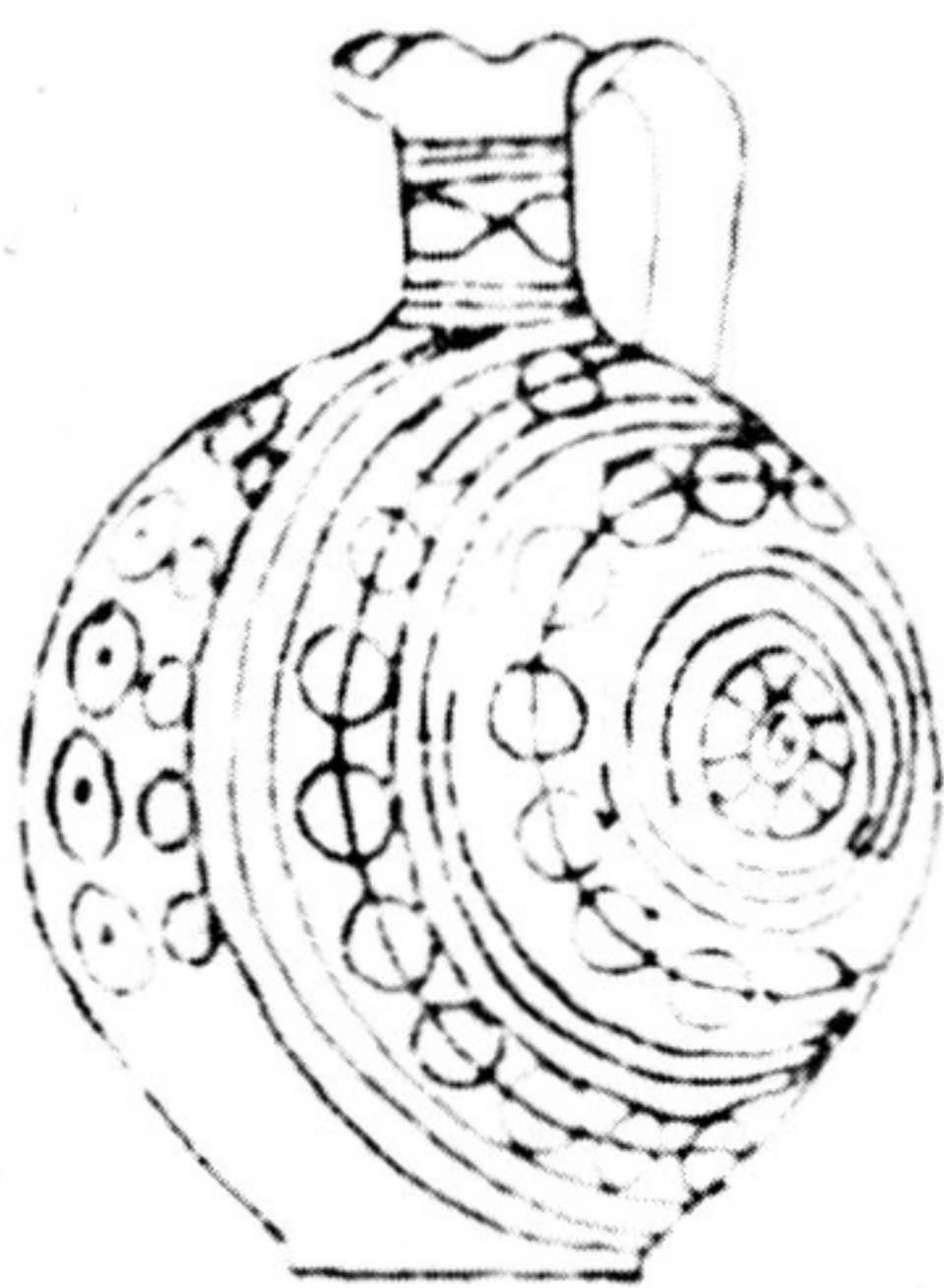
•
Ἑπεύθυνος ἐκδόσεως
Μαγλαρινοῦ Μαρία, Ἀνωτέρα Σχολὴ Ἀδελφῶν Νοσοκόμων
Γενικοῦ Νοσοκομείου Ἀθηνῶν «Βασιλεὺς Παῦλος»

Ἡ διεύθυνσις ἐπιφυλάσσει εἰς ἑαυτὴν πάντοτε τὸ δικαίωμα νὰ μὴ δημοσιεύῃ
ἢ νὰ συντέμνῃ κατὰ τὴν κρίσιν τῆς οἰοδήποτε χειρόγραφον.
Χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

•
Ἀναπαραγωγή — Στοιχειοθεσία — Ἐκτύπωσις
GRAMAK E.Π.Ε. — Βουλγαροκτόνου 26 - 28 Τηλ. 643 3197
Ἑπεύθυνος τυπογραφείου Μιχ. Μακέδος
Βουλγαροκτόνου 26 - 28, Τηλ. 643 3197

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λίγα γιὰ τὸν τόπο	2
Ματιὲς στὴν ἱστορία τῆς Κύπρου	4
Χθὲς — Σήμερα — Πάντοτε	8
Στοχασμοὶ	11
Γράμματα ἀπὸ τὴν Κύπρο	18
Εὐρωπαϊκὸν Νοσηλευτικὸν Συνέδριον	26
Ἀνακοινώσεις	28

«Πολλοὺς ἀφέντες ἄλλαξες,
δὲν ἄλλαξες καρδιά».

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ἀνοίξτε τὰ πανιά, σηκῶστε τὶς ἄγκυρες νὰ ξεκινήσουμε γοργά.
Κι' εἶν' τὸ ταξίδι μακρινό. . .

— Πᾶμε. Ποῦ θὰ πᾶμε;

— Στὴν Κύπρο μας, στὸ Ἑλληνικὸ νησί.

— Γιατὶ ἀποφασίσαμε αὐτὸ τὸ ταξίδι;

— Για νὰ ποῦμε στοὺς Ἀδελφούς μας Κυπρίους ὅτι εἴμεθα μαζί
τους στὸν δύσκολο καὶ ἐπίμονο ἀλλὰ δίκαιο ἀγῶνα. Ὅτι ὁ πόνος τους
εἶναι καὶ πόνος μας, ὁ πόθος τους καὶ δικός μας πόθος, ἀλλὰ καὶ γιατί
ὄχι καὶ νὰ τοὺς θαυμάσουμε!

Ἡ Κύπρος μας εἶναι μιὰ μικρογραφημένη Ἑλλάδα, μιὰ Ἑλλάδα
γεμάτη νοῦ, καρδιά καὶ ἡρωϊσμό, ἡ ἱστορία της εἶναι συμπυκνωμένη
«Ἑλληνικὴ Ἱστορία». Ἡ θέσις της κι' ὁ πλοῦτος της ὑπῆρξαν ἡ δόξα
της ἀλλὰ κι' ἡ συμφορὰ της. Ὁμορφη ἀλλὰ καὶ συχνὰ ποτεμένη καὶ
ματωμένη γῆ τῶν Ἑλλήνων.

«Ἡ ἐλευθερία κατακτᾶται». Αὐτὸ εἶναι καταστάλαγμα πείρας
τῶν Κυπρίων 30 περίπου αἰώνων.

Τὴν πείρα αὐτὴ τὴν ἀπέκτησεν ὁ εὐγενὴς αὐτὸς λαός, ἀγωνιζό-
μενος μέσα στὸ πέλαγος, ἀνάμεσα σ' ἀνατολίτες καὶ δυτικούς, πὺν
ἄλλοτε μὲ κρεμάλες κι' ἄλλοτε μὲ χρυσὲς ἀλυσίδες — ὕπουλα — μηχαν-
νεύονται νὰ σκοτώσουν τὴν Ἑλληνικὴ ψυχὴ του. Οἱ Κύπριοι ὅμως
ἀδελφοί, Ἕλληνες μέχρι «μυελοῦ ὀστέων» ἀπὸ τὴν 2αν π.χ. χιλιετία,
πὺν κατοικοῦν στὴν Κύπρο, κατακτοῦσαν πάντα τὴν λευτεριά τους,
ἀποδεικνύοντας ἀνίσχυρο τὸν οἰονδήποτε ζυγό, γιατί εἶναι ἐλεύθεροι
στὴν ψυχὴ. Κάθε φορὰ πὺν ἓνα ἀδελφικὸ χέρι τοὺς προσφέρεται στὸν
ἀγῶνα τους, βάνει τὸ προσάναμα, γιὰ νὰ πυρπολήσῃ ὅλο τὸ νησί μὲ
τὶς φλόγες τῆς γνησίας, τῆς δυνατῆς φιλοπατρίας.

Καὶ τὸ περιοδικό μας «Ἑλληνὶς Ἀδελφὴ» πὺν ἐκπροσωπεῖ ὅλες
τὶς Ἑλληνίδες ἀδελφές, ἀφιερώνει αὐτὸ τὸ τεῦχος στὸ νησί μας τὴν
Κύπρο, γιὰ νὰ προσφέρῃ, ἓνα ἀδελφικὸ χέρι, λίγο προσάναμα γιὰ ν'
ἀνδριέψῃ τὶς φλόγες τῆς φιλοπατρίας τῶν Ἀδελφῶν μας καὶ νὰ συν-
δανλίσῃ τὴν πίστη τους ὅτι καὶ σήμερα ὁ Κυπριακὸς λαὸς θὰ κατα-
κτήσῃ τὴν ἐλευθερία του.

Δυστυχισμένε μου λαέ,
καλὲ καὶ ἀγαπημένε,
πάντοτ' εὐκολοπίστευτε
καὶ πάντα προδομένε.

Δ. ΣΟΛΩΜΟΣ

Μ			
α			
τ	στην		
ι			
ἐ	Ἰ		
ς	σ		
	τ		
	ο	τῆς	Κ
	ρ		ύ
	ί		π
	α		ρ
			ο
			υ

Ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια ἡ Κύπρος ἀγωνίζεται νὰ ἀντιμετωπίσῃ μιὰ τὸν Ἀσιάτῃ ἐπιδρομέα καὶ μιὰ τὸν Δυτικὸ κατακτητὴ. Οἱ Ἀσσύριοι, οἱ Αἰγύπτιοι, οἱ Πέρσες ἐπιχειροῦν κατακτητικὰς ἐπιδρομὰς στὴ Κύπρο. Τελικὰ οἱ Κύπριοι ὑποδουλώνονται καὶ πληρώνουν μὲ ἄφθονο αἷμα τὴν μαχητικὴ τους ἀντίστασι.

Ὁ Ἡρόδοτος ἐξυμνεῖ τὴν ἀπελπισμένη κατὰ τὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα ἀντίστασι τῶν Κυπρίων κατὰ τῶν Περσῶν. Ἐπεταὶ ἡ Ρωμαϊκὴ κατάκτησις τῆς Κύπρου. Τρεῖς αἰῶνες, ἀπὸ τὸν 6ον μ.Χ. ἕως τὸν 9ον μ.Χ. ἡ Κύπρος σφαδάζει, λεηλατεῖται, ἐξανδραποδίζεται ἀπὸ τὶς θηριώδεις ὀρδὰς τῶν Ἀράβων. Ἀργότερα, στὴν πολεμικὴ σκηνὴ τῆς Κύπρου ἐμφανίζονται ὁ Ριχάρδος ὁ Λεοντόκαρδος, οἱ Ναῖτες, οἱ Λουζινιάν, οἱ Ἑνετοί, οἱ Γενοβέζοι. Τὸ φρικτὸ ὀλοκαύτωμα τῆς Κύπρου γράφεται τὸ 1570 ὅταν ἡ Ἀσιατικὴ στρατιὰ κατακλύζει τὴν Κύπρο. Τὸ ὄργιο τῆς σφαγῆς καὶ τοῦ αἵματος εἶναι ἀπερίγραπτο. Χιλιάδες ἀμάχων σφαγιάζονται, χιλιάδες ὠδηγοῦνται στὰ σκλαβοπάζαρα τῆς Ἀνατολῆς.

Τὰ φοβερὰ δεινὰ τῶν Χριστιανῶν τῆς Κύπρου ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ τῶν Τούρκων ὕστερα, ἀπὸ τὴν ἄλωση τῆς Λευκωσίας, τὸ 1570, περιγράφει ἀνώνυμος χρονογράφος. Ξεχωρίζουμε λίγα ἀπὸ τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀποσπάσματα τῆς σφαγῆς τῶν Χριστιανῶν τῆς Λευκωσίας:

.....

Ἐξήντα χιλιάδες ἔκαψαν πρὶν ὁ ἥλιος νὰ δώσῃ,
ὥς ἑξὶ ὥρες τῆς ἡμεροῦ δὲν εἶχανε τελειώσει.
Ἐκείτονταν οἱ χριστιανοὶ χαμαὶ μακελλεμένοι,
ὥσάν δεμάτια ἦτανε ὅλοι θεμωνιασμένοι.
Ἐθώρας καὶ τὰ νήπια εἰς τὰ στενὰ κλαμένα,
ἄλλα τὲς μάνες ἔκραζαν κι ἄλλα ἦταν πεινασμένα.
Καὶ ἄλλα στὴν γῆν εὐρίσκοντο τ' ἄτυχα σκοτωμένα,
καὶ ἄλλα ποὺ τὸν φόβον τοὺς χαμαὶ μπρουμμουτισμένα·
ἄλλα πολλὰ μωρούλλινα ἦταν τουλουπισμένα,

καὶ ζωντανὰ ἐκείτοντον, εἰς τὶς κοπριὰς ριγμένα.
Σκοτώνουν ὅλα τὰ παιδιὰ κι' ὅλους τοὺς ἀντρειωμένους,
πραγματευτάδες, ἄρχοντες μ' ὅλους τοὺς φουμισμένους.
Ἀβγάλασι τοὺς ἄρχοντες ἐξάγκωνα δημμένους,
βγάλλουν τοὺς δουλευτάδες τοὺς ὅλους σιδερωμένους.

.....
Παπάδες καὶ πνευματικούς, γέροντας διδασκάλους,
ὅλους τοὺς ἐπιάσασιν καὶ κάμασιν τοὺς σκλάβους.

.....
Ἀρχισαν τότες τὰ Τουρκὰ τὶς ἐκκλησίες χαλοῦσιν,
ὅλα τὰ εἰκονίσματα ἔπο πᾶνω τὰ γκρεμνοῦσιν.
Ὅλα χαμαὶ τὰ ρίπτουσιν καὶ τὰ καταπατοῦσιν,
νὰ βγάλουσιν τ' ἀσήμιν τοὺς νὰ τὸ βαρυκοποῦσιν.

.....
Οἱ Κύπριοι ἐπλήρωσαν μὲ φρίκη καὶ αἷμα τὴν δίψα καὶ τὸν καημὸ
γιὰ τὴν ἐλευθερία τους.

Ὁ Βασίλης Μιχαηλίδης ποὺ παραβάλλεται μὲ τὸν Γάλλο ποιητὴ
Μιστράλ καὶ θεωρεῖται ὁ μεγαλύτερος ἐθνικὸς ποιητὴς τῆς Κύπρου, εἰς
τὸ μεγαλόπνοο ἡρωϊκὸ καὶ ἱστορικὸ ἔπος του «Ἡ 9ῃ Ἰουλίου τοῦ 1821»
ἱστορίζει καὶ περιγράφει τὸ φοβερὸ μαρτύριο τῆς κρεμάλας τοῦ Ἐθνο-
μάρτυρα Ἀρχιεπισκόπου Κυπριανοῦ.

Ὁ Τοῦρκος κατακτητὴς λέει στὸν Κυπριανό:

—«Πίσκοπε, γιῶ¹ τὴν γνώμην μου ποττὲ δὲν τὴν ἀλλάσσω,
κι ὅσα κι ἂν πῆς μέθ² θαρρευτεῖς πὼς ἐν νὰ σοῦ πιστέψω.
Ἔχω στὸν νοῦν μου, Πίσκοπε, νὰ σφάζω, νὰ κρεμμάσω,
κ' ἂν ἤμπορῶ ποῦ³ τοὺς ρωμοὺς τὴν Κύπρον νὰ παστρέψω,
κ' ἀκόμα, ἂν ἤμπόρηα τὸν κόσμον νὰ γυρίσω,
ἔθεν⁴ νὰ σφάζω τοὺς ρωμοὺς, ψυχ' ἤν νὰ μὴν⁵ ἀφήσω!».

Ὁ Ἐθνομάρτυρας τοῦ ἀπαντᾷ μὲ περήφανο ὕφος:

—«Ἡ ρωμιοσύνη ἔφ'⁶ φυλὴ συκώκαιρη⁷ τοῦ κόσμου·
κανένας δὲν εὐρέθηκεν γιὰ νὰ τὴν ἡζηλείψη,⁸
κανένας, γιατί σκ' ἐπεί τιν' ἔπει τᾶψη⁹ ὁ Θεός μου.
Ἡ ρωμιοσύνη ἐν νὰ χαθῇ ὄντος ὁ κόσμος λείψη!

Σφάξε μας οὐλοὺς κ' ἄς γενῇ τὸ γαῖκαμ¹⁰ μας αὐλάκ'ιν,
κάμε τὸν κόσμον μακ' ἐλειὸν κ' αἱ τοὺς ρωμοὺς τραούλια,¹¹
ἀμμά¹² ξερε πὼς ὕλαντρον¹³ ὄντας κοπῇ καβάκ'ιν¹⁴
τριγύρου του πετάσσονται¹⁵ τρακόσ'ια παραπούλια.¹⁶
Τὸ ν' ἴν¹⁷ ἀντὰν νὰ¹⁸ τρῶ τὴν γῆν, τρώει τὴ γῆθ θαρκεταί'α,
μὰ πάντα κ' εἶνον τρώεται κ' αἱ κ' εἶνον καταλυέται.

.....
Μὲν μό'λέσαι τῇθ θάλασσαν νὰ τὴν ἡξηνητηλήσης,

.....
τὸν ἥλιον μὲ τὸ φύσημα μπόρεσς νὰ τὸν ἡσβύσης;»

1 = ἐγώ, 2 = μή, 3 = ἀπό, 4 = θὰ ἤθελα, 5 = μὴν, 6 = (ἐν), εἶναι, 7 = σύγχρονη,
8 = ἐξαλείψει, 9 = τὸ ὕψος, 10 = αἷμα, 11 = τραγιά γιὰ σφάξιμο, 12 = ὅμως, 13 = κορ-
μός, 14 = λεύκα, 15 = ξεπετιοῦνται, 16 = παραφυάδες, 17 = ὕνι, 18 = ὅταν.

Ὁ Ἱεράρχης

Ἀλλὰ ἡ φοβερὴ ὥρα τοῦ μαρτυρίου ἔφτασε καὶ τότε ὁ Ἱεράρχης στὴ πρόσκλησι τοῦ Μουσελλίμ - ἀλλὰ τοῦ λέει μὲ βροντερὴ φωνή :

—«Σκοτῶστε μας κ'αὶ γράψετε κ' ἐμᾶς τὸς σκοτωμόμ, μας, μὰ τοῦτοι οὐλ' οἱ σκοτωμοὶ ἔν οὐλοι γιὰ κακόσ σας. Ἐσεῖς θαρκέστ¹ ἀννοίετε τὸ μνημαν τὸ δικόμ μας, κ' ἐν τὸ πεισκάζετι² πὼς ἔν τὸ μνημα τὸ δικόσ σας. Ἐσεῖς χ'ειροττερεύκετε τὰ πράγματα θωρῶ τα, στὴν Πόλιν ἐκρεμμάσετε τὸν Πατριόρκην πρῶτα κ'αὶ ταπισὸν³ ἄλλους πολλοὺς πισκόπους κ'αὶ καπάες. Σκοτῶστε ὅσους θέλετε, ἀμμ' ἂν νὰ⁴ σᾶς ἡβλάψη τὸ γαῖμαν ποὺ χ'ιονόννετε⁵ ποὺ μᾶς τοὺς δεσποτάες· ἔλ⁶ λάϊν εἰς τὴν λαμπρακ'ίαν⁸ π' ἀφταίννει⁹ νὰ σᾶς κάψη».

Μέσα ἀπὸ τὶς τόσες δοκιμασίες καὶ περιπέτειες πολλῶν αἰώνων ὁ λαὸς τῆς Κύπρου βγῆκε μὲ γιγαντωμένο φρόνημα καὶ συνείδησι γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐλευθερία.

Δουλεμένη στὴ φωτιά καὶ τὸ σίδηρο πολυαρίθμων κρισίμων ἀγώνων ὀρθώνεται ἡ Κύπρος καὶ σήμερα, ὅπως πάντα, ἔτοιμη γιὰ κάθε θυσία καὶ γιὰ κάθε προσφορὰ στὴν ζωὴ καὶ στὸ θάνατο.

Ὁ στρατηγὸς Μακρυγιάννης στα Ἀπομνημονεύματά του, μᾶς δίνει τὸ μυστικὸ τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς τῶν Ἑλλήνων.

Ἄς διαβάσουμε τὶ ὁ ἴδιος ἀποκαλύπτει:

«Ἐκεῖ ὁπούφκιανε τὶς θέσεις εἰς τοὺς Μύλους (1826), ἦρθε ὁ Ντερνὺν¹⁰ νὰ μὲ ἰδῇ. Μοῦ λέγει. Τὶ κάνεις αὐτοῦ; Αὐτὲς οἱ θέσεις εἶναι ἀδύνατες τὶ πόλεμον θὰ κάμετε μὲ τὸν Μπραῖμη αὐτοῦ;

Τοῦ λέγω: Εἶναι ἀδύνατες οἱ θέσεις κι' ἐμεῖς, ὅμως εἶναι δυνατὸς ὁ Θεὸς ὅπου μᾶς προστατεύει, καὶ θὰ δείξωμε τὴν τύχη μας σ' αὐτὲς τὶς θέσεις τὶς ἀδύνατες. Κι' ἂν εἴμαστε ὀλίγοι εἰς τὸ πλῆθος τοῦ Μπραῖμη παρηγοριόμαστε μ' ἓνα τρόπο ὅτι ἡ τύχη μᾶς ἔχει τοὺς Ἑλληνας πάντοτε ὀλίγους. Ὅτι ἀρχὴ καὶ τέλος παλαιόθεν καὶ ὡς τώρα ὅλα τὰ θεριὰ πολεμοῦν νὰ μᾶς φᾶνε καὶ δὲν μποροῦνε. Τρῶνε ἀπὸ μᾶς καὶ μένει καὶ μαγιά. Καὶ οἱ ὀλίγοι ἀποφασίζουν νὰ πεθάνουν κι' ὅταν κάνουν τὴν ἀπόφασιν λίγες φορὲς χάνουν καὶ πολλές φορὲς κερδαίνουν.

Ἡ θέσις ὅπου εἴμεθα σήμερα ἐδῶ εἶναι τοιαύτη ποὺ θὰ ἰδοῦμε τὴν τύχη μας οἱ ἀδύνατοι μὲ τοὺς δυνατούς».

Νὰ πολεμοῦν οἱ ὀλίγοι μὲ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θανάτου γιὰ νὰ κερδίζουν τελικὰ τὴν ἐθνικὴ τους τιμὴ. Εἶναι τὸ ἱερὸ μυστικὸ τῆς ἐπιβιώσεως τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς.

1 = πιστεύετε, 2 = φαντάζεσθε, 3 = πιὸ πίσω, κατόπι, 4 = θά, 5 = χύνετε, 6 = εἶναι, 7 = λάδι, 8 = φωτιά, 9 = ἄναβε. 10. Γάλλος ναύαρχος Διριγνύ, πολέμησε τὸ 1827 στὸ Ναυαρίνο σὰν ἀρχηγός.

Στὴ μάνα τοῦ Καραολῆ

ὦ μὴν τὸν κλαῖς ἄμοιρη μάνα
γι' αὐτὸν τῆς δόξας ἢ καμπάνα
θὰ ἡχολογᾷ παντοτεινά.
Ρίξε τὴν μαύρη σου μαντήλα
γι' αὐτὸν ἀκοίμητη καντήλα
θὰ φέγγει αἰώνια φωτεινὴ.
Καὶ τὸ σχοινὶ ποὺ στὸν λαιμό του
τῆς ζήσης τοῦκοψε τὸ νῆμα
στεφάνι τοῦ ἔγινε δικό του

